

at møde op med Attest for, at man ikke har modtaget Fattighjælp.

I Formen for Ægteskabs Indstiftelse foreslaas den afgørende Forandring, at der indføres tvungen borgerlig Ægteskabsstiftelse, for at et Ægteskab skal have Retsgyldighed. Denne Ordning er en naturlig Følge af Grundlovens Bestemmelse om Frihed for de forskellige Religioner, og den er nu gennemført i næsten alle Lande undtagen Norge og Sverige. Den har hidtil mødt Modstand herhjemme af stemningsmæssige, nærmest vanemæssige Grunde. Derfor førte Forhandlingerne i 1851 kun til den lidet tilfredsstillende Ordning, der nu er den bestaaende, og efter hvilken borgerligt Ægteskab kun tillades i visse Undtagelsestilfælde, og derfor strandede Forslaget derom baade i 1896—97, da det blev fremsat privat af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og Svend Høgsbro, og da det i 1902—04 førtes frem af den daværende Regering. Ligesom i 1902 er det her foreslaaet, at der i hver Kommune skal være en Myn- dighed, der kan indstifte Ægteskaber. Der- ved opnaas, at Adgangen til Vielse bliver næsten lige saa let som nu, og det vil da, saaledes som det ærede Medlem fra Ring- købing i 1902 udviklede, i mange Tilfælde kunne lade sig gøre, at Brudeparret paa Vejen til den kirkelige Vielse faar det rets- gyldige borgerlige Ægteskab stiftet. Dette er sikkert den mest hensigtsmæssige Maade. Derimod fremkalder ikke det Navn, man har tiltænkt den ægteskabsstiftende Myn- dighed, nogen videre Begejstring. „Gifte- foged“ kaldes han — det henleder umiddel- bart Tanken paa „Giftkniv“, og jeg vil haabe, at man under Behandlingen i Ud- valget kunde finde et bedre Navn. Jeg er ikke vis paa, at det vil være let at træffe mange, der vil paatage sig et Ombud, der kaldes saaledes.

Man kunde vel med Sikkerhed have regnet paa fornøden Tilslutning til For- slaget om almindeligt borgerligt Ægte- skab. De Partigrupper, som tidligere var for Forslaget, har jo nu Flertal baade i Folketing og i Landsting, de mellemliggende Aar har vel ogsaa dæmpet den Stemning, der den Gang rejstes mod det, og alene Hensynet til Sønderjyllands Genforening med Danmark kunde jo virke med dertil. Det har derfor været meget overraskende at høre den Maade, hvorpaa Venstres Ord- fører omtalte Forslaget. Er der noget Om- raade, hvor man skulde tro, at Venstre havde taget sit Standpunkt klart og uigen- kaldeligt, maatte det vel være dette. I

1896 var Partiets nuværende Formand, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sammen med Svend Høgsbro Forslagsstiller for et Forslag derom af ganske samme Karakter som det, der her foreligger. I 1902 fremsattes Forslaget som Regeringsforslag. Det indbragtes af Alberti, der da var Justitsminister, men det var i Forvejen gennemdrøftet med Kultusministeriet, og det blev Kultus- ministeren, det nuværende ærede Medlem fra Ringkøbing, der bar hele Diskussionen fra Ministeriets Side. Første Behandling aabnedes af ham. Han hævdede meget stærkt, at Tiden til at gennemføre denne Ordning nu var kommet; selv om ikke alle følte Trang dertil, var det nok, at der i nogle Kredse følte en saadan Trang. Den bestaaende Tilstand kaldte han en Plet paa vort folkekirkelige Samfund. Under de følgende Forhandlinger udtalte han sig i de skarpeste Ord mod det fakul- tative borgerlige Ægteskab og for det al- mindelige, og som et Argument for dette henviste han med stor Kraft til Erfarin- gerne fra Sønderjylland, hvor man jo har haft dette siden 1870. I Folke- tinget fandt Forslaget den Gang kun Mod- stand fra Højre og fra enkelte af den da- værende moderate Gruppe; deres Forslag samlede kun 8 Stemmer. Da Forslaget i Landstinget mødte Modstand fra Flertallet, tog det ærede Medlem fra Ring- købing atter stærkt til Orde derfor. Den ærede Ordfører for Venstre (Kirk) sagde, at der kunde findes Citater i ældre Rigs- dagstidender desangaaende. Det er der, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par. Det ærede Med- lem fra Ringkøbing siger paa Sp. 829: „Stillingen er saaledes, at det i Virkeligheden kan siges at være forargelige Tilstande. Der gives Forargelse, men det var det, Kirken mindst skulde gøre, thi dens Herre har jo sagt: Det er umuligt, at Forargelse ikke skulde kunne komme, men ve den, ved hvem den kommer. Se saaledes er For- holdet ved at blive, og derfor er der en virkelig Nødstilstand til Stede.“ Og Spalte 874 fortsætter det ærede Medlem: „Og naar man har henvist til, at i de sidste Tider er Ægteskabets Løshed blevet mere og mere fremtrædende, saa er det muligt, at denne Omstændighed hænger sammen med den liden Sandhed, der er i Ægteskabets Be- søgling.“ Han hævdede endvidere, at naar man fra Kirkens Side søgte at hindre det almindelige borgerlige Ægteskab, da var det et Forsøg paa at tvinge Folk til Kirken. Overfor den Tilbøjelighed opsvang det